Recensie: Nomad ***1/2

Stadsschouwburg Antwerpen
zaterdag 8 juni 2024

foto © MB Presents

Recensie:
Met Nomad heeft de Belgische choreograaf Sidi Larbi Cherkaoui goud in zijn handen. Een daverend applaus kreeg zijn werk in een uitverkochte Stadsschouwburg in Antwerpen waar het verschillende avonden zijn tenten heeft neergepoot: faut-le faire. Nomad is dan ook een mooie voorstelling die zo'n uurtje duurt. Maar, nu komt de maar. Ze is ons ook iets te conventioneels (reden wellicht ook waarom zo veel mensen ervan houden omdat de boodschap erg makkelijk leest) en scenografisch komt ze zo nu en dan wat gedateerd over.

Centraal staat de woestijn, waar we allemaal trouwens uit komen en het leven in barre, extreme omstandigheden. Nomad is dan ook een groot pleidooi voor menselijkheid, voor naastenliefde. Dat is te zien in een scène bijvoorbeeld met drie antilopen, hier mensen die op handen en voeten op stelten lopen op de bé¼hne, waarbij er twee ervan een berijder hebben. Het andere dier valt zo nu en dan neer, van de hitte, van ontbering, een gebrek aan water, noem maar op. Het is dan dat de mensen in actie schieten en het dier terug rechtop helpen. Ook later zien we in een cirkel de steltlopers letterlijk lopen en valt er een om de zo veel tijd neer. Het doet denken aan de manegescène van Jan Fabres magistrale Mount Olympus. En die antilopen? Die lijken een duidelijke referentie naar Disney's succesmusical The Lion King.
Van links volgt er erg veel wind uit een windmachine en de rook die op het podium hangt, wordt vanuit die richting belicht. De 13 dansers klampen zich dan als groep aan elkaar vast om niet weg te waaien. Ook dat is een sterk beeld van solidariteit.
Wie Cherkaouis danstaal kent zoals wij, ook al is het lange tijd geleden (net daarom ook) dat we nog een productie van hem zagen, weet dat ie het boeddhisme genegen is. Dat ie wel eens vaker door zijn dansers op een rij te zetten hen in een wave hun armen laat bewegen, die verwijzen naar de Shiva, is daar onder andere een voorbeeld van. Ook in Nomad komt dit voor wat zijn signatuur herkenbaar maar ook wat voorspelbaar. Nog zoiets waar ie graag mee speelt is gezichtsbedrog of een vorm van visueel goochelen.
In Nomad doet ie dat door vijf dansers een menselijke toren te laten vormen onder een zwart en rood lang gewaad waardoor het lijkt dat een van de dansers een reus is. Door gebruik te maken van de armen van twee andere dansers kunnen zo onnatuurlijke, onmenselijke houdingen gecreëerd worden, die naar het goddelijke verwijzen.
Nomad trekt zowel de traditionele kaart (zo horen we Kaspy N'dia live de kora bespelen) maar is ook hip (in zijn de breakdancemomenten bijvoorbeeld). Zo zien we iemand ondersteboven op zijn hoofd rondtollen, en

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

later het snelle voeten er benen-werk op de vloer neerzetten wat naar hip hop verwijst. Cool vinden we de scène waarin het regent en bliksemt (al vinden we het visueel op het geprojecteerde scherm wat gedateerd overkomen). Het levert immers een zeldzaam moment op waarin we een danser zien glijden over de vloer.
Sidi Larbi Cherkaoui zoekt het in Nomad vooral op de grond. De choreografieën spelen zich grotendeels laag, tegen de vloer aan (we zien de dansers bijvoorbeeld soms letterlijk rollen), wat mee die verbondenheid met de aarde in de verf zet. Maar er is ook een verwijzing naar de zee, wanneer een danseres gelift wordt bijvoorbeeld en we in die scène een choreografische golfbeweging te zien krijgen. Nodeloos te vermelden dat de cirkelbeweging ook hier de meest voorkomende is, wat visueel mee ondersteund wordt door een volle maan en een centrale spot die het blauw-witte maanlicht op het podium doet schijnen.
Finaal waarschuwt Sidi Larbi Cherkaoui voor de nucleaire dreiging door tot twee keer toe (zoals gezegd is herhaling hem niet vreemd, wat weliswaar ook de boodschap klaar en duidelijk maakt voor de toeschouwers) beelden van een paddenstoelwolk te projecteren. Het levert ook het eindbeeld op voor de finale black out wanneer drie dansers met hun rug naar het publiek gekeerd naar die beelden kijken.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.